

Привіт, я Блакитний записник!
Мене також можна називати Блакитний зошит або просто Бе-Зе.

Я розумний і скромний. Друге, правда, не точно.

Що ще про себе розповісти?

Мене давним-давно купили в Києві, у крамничці «Скрина». Довгий час я лежав у Владиному письмовому столі та чекав, коли вона нарешті почне

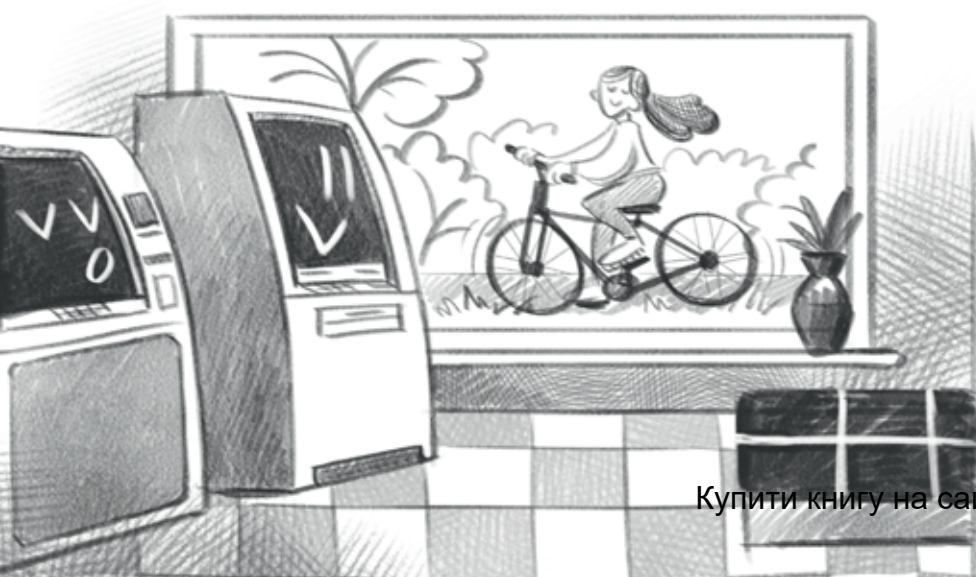

писати свою *Товсту книжку*. Сам я не дуже товстий, проте цілком міг би вмістити перший розділ *Товстої книжки*.

У Влади було багато ідей, про що може бути її книжка. Ось деякі з них:

- 1 Банкомат, який хотів стати велосипедом.
- 2 Величезна родина дощових хробаків.
- 3 Таємний шлях білок, яким сполучені всі дерева в лісі.

Вибачте, мушу бігти!..

Тут, де ми живемо нині, так важко зрозуміти, що, коли і як відбувається! Ми постійно кудись поспішаємо й переїжджаємо.

Ми — це я (тобто Бе-Зе), Влада та її мама. А ще велика валіза, два наплічники і два пластикові пакети. Пакетам, до речі, найгірше. Вони вже стерлися й надірвалися.

Я потрапив у це товариство випадково. Будьмо щирі, чистий записник не належить до речей найпершої потреби. Хоча це як для кого, звісно...

Якось одного лютогового ранку Владина родина прокинулася від звуку вибухів. Точніше, прокинулися Владині батьки. Швидко, не сперечаючись,

вони заходилися пакувати валізу та наплічники. Влада прокинулася пізніше від наступних вибухів, які лунали вже ближче. На той час усе вже було майже спаковано. Мама дозволила Владі взяти одну іграшку та одну книжку.

— На скільки ми їдемо? — уточнила сонна Влада.

— Невідомо, на скільки, — знервовано відповіла мама.

«Як можна взяти лише *одну* книжку на *невідомо скільки?*» — хотіла обуритися Влада. Однак не сказала нічого. Бо то був не той ранок, щоб сваритися з мамою. Звук вибухів ще досі гримів у вухах.

Тож дівчинка мовчки засунула в наплічник ведмедя, динозавра, синьошкіру ляльку та їжачка на ім'я Юда. (Його Владі подарували, коли вона ще не вимовляла звука «р».) Далі поклала в наплічник мене, а потім кілька книжок. Яких саме, я не бачив, бо лежав у купі одягу та іграшок.

За хвилинку я почув обурений голос Владиної мами:

— Я ж бо казала, *одну* іграшку та *одну* книжку. Я дістаю все зайве!

Не зволікаючи ні хвилини, я втягнув живота й ковзнув на дно наплічника. Дуже пощастило, що боки в мене глянцеві. Таким чином я лишився на борту. Тобто в наплічнику. На борту наплічника!

Потім наплічник насилу застебнули й кудись понесли. Чотири дні я не бачив денного світла.

За той час наплічник, зі мною всередині, пакували в тісні багажники, іноді кидали під ноги. Хтось до нього тулився, хтось об нього перечіпався. Іноді, спершись на нього, хтось спав. Яюсь посеред ночі наплічник навіть облили чаєм!

Дуже-дуже довго на мені хтось сидів. Найпевніше, то була Влада. На щастя для мене, бо хтось більший або важчий міг би мене просто розчавити!

Я їхав машиною, потягом, автобусом, знову машиною, знову автобусом, знову машиною... Аж ось нарешті мене дістали й поклали на стіл.

